

τός. Δὲν ἐώρταζε μόνον τὴν νίκην τοῦ ἐρωτός της, τῆς θελήσεώς της. Ἡ πορεία τὴν ὁποίαν ἠκολούθει τὸ νυμφικόν της ἄρμα, ἐρχόμενον ἐκ τῶν κάτω τῆς πόλεως πρὸς τὰ ἄνω, νὰ σταματήσει ἀπέναντι ἐνὸς οἰκοσμήμου, ὅπου ἔλαμπον ἀστέρες χρυσοὶ ἐπὶ κυανοῦ οὐρανοῦ, ἦτο πορεία συμβολικὴ, ὃ δὲ αὐλαξ τῆς ὁ φωτεινὸς τὴν περιέβαλλε διὰ νέας αἰγλης, ἡ ὁποία ἐμέθυε καὶ ἐξεθάμβου τὸν λαόν. Ἡ κόρη ἡ ὠραία, ἦτο ἐν ἔμβλημα τῆς εὐέλπιδος κοινωνικῆς ἀναζυμώσεως, ἡ ὁποία ἤρχιζε μὲ τὴν αὐγὴν τῶν νέων ἰδεῶν. Τὰ τεῖχη τῶν παλαιῶν ἐν τῷ τόπῳ προλήψεων κατερρίπτοντο· ἐπὶ τῶν πρώτων δὲ ἐρείπιων, ἀνυψοῦσα σημαίας ἐλευθερίας καὶ χειραφετήσεως, ἔστατο σήμερον, τέκνον τῆς προόδου, μὴ κόρη πυρρόθριξ καὶ μελανόφθαλμος, τῆς ὁποίας τὴν θέλησιν καὶ τὴν ἐπιμονὴν ἐμαρτύρει τὸ ἐλαφρῶς ἀνυψούμενον χεῖλος. Καὶ ὁ κόσμος τὴν ἐθαύμαζε καὶ τὴν ἐπευφήμει, τὴν ἐφώτιζε διὰ βεγγαλικῶν καὶ τὴν ἔρραινε δι' ἀνθῶν . . .

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

ΚΡΥΦΗ ΑΓΑΠΗ

— Εἶναι ἀλήθεια, γιατρέ, πῶς κάποτε στὴν ἀρρώστει' ἀπάνω ὁ ἀρρώστος παραλαλεῖ, καὶ παραλαλῶντας λέει καὶ τὴν ἀλήθεια ;

— Νὰ σοῦ πῶ : Σ' αὐτὸ τὸ χωριό, — λέγω τοῦ φίλου μου, — συχνότερα τὴν ἀκοῦς τὴν ἀλήθεια ἀπὸ ἀρρώστους καὶ τρελλοὺς, παρ' ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ποὺ εἶναι καλά. Καὶ νὰ δῆς τί μοῦ συνέβηκε μὲ μὴ κόρη στὴν πίσω τὴν ἐνορίά, εἶναι τώρα κάμποσος καιρὸς.

Εἴταν ἀρρώστη ἕξ μέρες. Εἶχε μὴ βραδιά πολλὴ θερμὴ, καὶ τρέξανε νὰ μὲ φέρουν. Ἄλλος δὲν παραστέκουνταν παρὰ ἡ μάνα της, γυναίκα ἥσυχη καὶ λιγάκι στενοκέφαλη. Ἐκλαιγε ἡ κακόμοιρη καὶ μὲ παρακαλοῦσε νὰ τὴ γλυτώσω τὴν κόρη της. Ἐκαμα ὅτι μπόρεσα, ἔμεινα καὶ λίγη ὥρα στὸ σπίτι νὰ δῶ τί δρόμο θὰ πάρῃ ὁ πυρετός. Ἀνέβηκα νὰ τὴ ξαναδῶ. Εἴτανε χειρότερα. Βύθος καὶ παραλαλητό. Ἀπὸ τὰ λόγια της φαίνονταν πῶς ἔβλεπε λουλουδία καὶ ἀγκάθια. "Αγγιζ' ἕνα λουλούδι, καὶ γύριζε καὶ χαμογελοῦσε. "Ἀξάφνα τὴν ἀγκύλωνε καὶ τ' ἀγκάθι, κ' ἔβλεπε τὸν πόνο στὸ πρόσωπό της. Παιχνίδι τῆς φαντασίας της, εἶπα μέσα μου. Μὰ σ' ἐν' ἀπὸ τὰ λουλουδία ποῦ μάζευε ὁ πλανεμένος ὁ νοῦς της, γύρισε καθὼς παντὰ τὸ πρόσωπό της κατὰ τὴν ἄλλῃ μεριά, καὶ, — «μ' ἀγαπάει δὲ μ' ἀγαπάει» μουρμουρίζε χαμηλὰ καὶ ἀσυνάρτητα, σκαλεύοντας τὰ δάχτυλά της σὰ νὰ κοβε τοῦ λουλουδιοῦ της τὰ πέταλα.

Λέγω τῆς μάνας, πᾶμε κάτω γιὰ λίγη ὥρα πάλι. Πήγαμε κάτω, καὶ κάθησε ἡ μάνα κοντὰ στὸ μαγκάλι νὰ μοῦ ψήσῃ καφέ. Καὶ ψήνοντας τὸν καφέ ἔλεγε καὶ ξανάλεγε γιὰ τὴν κόρη της, τί ἄγγελος εἴταν, τί χρυσὸ κορίτσι, τί νοικοκυρεμένο· κ' ἔλεγε τὴν ἀλήθεια.

— Μὰ γιὰ πές μου, τὴ ῥωτῶ τότες, νὰ μὴν εἶχε τίποτις ἀγάπες ἡ κόρη σου ;

— Θεὸς νὰ φυλάξῃ, γιατρέ μου ! Δὲν ξέρεις τί ἄθωο ποῦ εἶναι τὰ κριθὸ μου τὸ Λενιώ, ὁ Θεὸς νὰ μοῦ τὴν γλυτώσῃ !

Ἡ μάνα θάρρεψε πῶς κορίτσι γιὰ ν' ἀγαπήσῃ πρέπει νὰ εἶναι ζετσιπωμένο.

Ἔτσι τὴν ἔμαθε τὴν ἀγάπη στὸ σχολεῖό της.

— Γιὰ συλλογίσου, τῆς κάνω, μὴν τύχῃ κ' ἔχει κανένα κρυφὸ καημὸ τὸ κορίτσι, καὶ τὴ γιατρέψουμε ευκολώτερα.

— Ἀρρώστη καθὼς εἶναι, γιατρέ μου, κάλλιο τῷ χω νὰ τὴν θάψω, παρὰ νὰ τὸ ντροπιάσῃ τὸ τιμημένο μας τόνομα.

Εἶδα πῶς τὰ λόγια μου εἴτανε χαμένα, ἦπια τὸν καφέ, ξανακοίταξα τὴν ἀρρώστη, διόρισα γιὰ τρικὸ γιὰ τὴ νύχτα, κ' ἔφυγα.

Ἦστερ' ἀπὸ ἄλλες τρεῖς μέρες πέθανε ἡ μικρή. Δὲ λέγω πῶς δὲν εἴταν ἀρρώστια, μὰ τὰ νεῦρα τοῦ κοριτσιοῦ εἶχαν ἕνα χάλι ποῦ λίγη χαρὰ, λίγο ἀναγάλιασμα, μπορούσε νὰ τὴ γλυτώσῃ.

Πῆγα στὸ λείψανο, γιατί τὸ πόνεσα τὸ κακόμοιρο. Ράγιζε ἡ καρδιά μου νὰ βλέπω τὴ μάνα του νὰ ξεσκίζεται ἀπάνω στὸ καταστόλιστο ἐκεῖνο κορμί, ποῦ ἄλλο τῆς ζωῆς δὲν τοῦ ἔμεινε παρὰ ἕνα χαμόγελο ἥσυχο.

Ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ τροπαριοῦ ποῦ μὰς προσκαλεῖ στὸ στερνὸ τὸ φιλί. Μόλις ἐχωρίσανε τὴν ἀπαρηγόρητη μάνα ἀπὸ τὸ ψυχραμένο τὸ πρόσωπο, καὶ σιμῶνει ἕνα παιδί, ὡς δεκοχτῶ χρονῶ νὰ δώσῃ καὶ αὐτὸς τὸ στερνὸ τοῦ τοῦ φίλημα. Εἴταν τῆς γειτονιάς, γινώριζε τὸ σπίτι τους, θάρρῶ καὶ στὸ σχολεῖό μαζί πήγαιναν. Καθόλου λοιπὸν παράξενο ποῦ σίμωνε καὶ αὐτὸς μὲ βρεμμένα μάτια ! Σήκωσαν τὸ λείψανο, τῷθαψαν, ἔφυγε ὁ κόσμος, ἕκαμα νὰ φύγω καὶ γώ. Μὰ ἀντὶς νὰ βγῶ ἀπὸ τὴ μεγάλη τὴ θύρα, ξεκίνησα νὰ βγῶ ἀπὸ τὸ πορτὶ τοῦ ἀπάνω δρόμου, γιὰ νὰ πάγω στὴν ἀγορά. Ἐκαμα λοιπὸν γύρο ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὴν ἐκκλησιά. Ἐκεῖ, ὅξω ἀπὸ τὸ Ἅγιο Βῆμα, σὲ μὴ κώχη μοναχικὴ, ποιόνα νὰ δῶ, παρὰ τὸ ἴδιο τὸ παιδί ποῦ φίλησε τὸ λείψανο τῆς Λενιώ. Ἐκλαιγε τὰ πύρινά του ὁ δύστυχος. Συλλογίστηκα μὴ στιγμὴ νὰ πάγω νὰ τοῦ μιλῇσω καὶ νὰ τοῦ πῶ τὸ τί ἔλεγε ἡ Λενιώ τοῦ ἀπάνω στὸν πυρετό της. Μὰ δὲ βάσταξε ἡ καρδιά μου. Εἶπα, ἡ ἀγάπη αὐτὴ γεννήθηκε κρυφὴ, κρυφὴ πρέπει καὶ νὰ ποθάνῃ.

Α. Ε.

